

PROSTOR

Listopad - prosinec 2015

Jak se slaví Nový rok ve Vietnamu a v Čechách

Vietnam:

Ve Vietnamu se slaví Nový rok až v únoru. Maminky připraví vznešenější pokrmy. Tatínkové by měli hledat a přinést domů různé větvičky vzácných stromů. Děti pomáhají buď s uklízením, vařením nebo zdobením domu. Ten den by se nikdo neměl mračit, ale měl by být veselý. Když všechno doděláme, tak bychom se měli obléci do hezkého oblečení. Než se pustíme do večeře, tak bychom se měli pomodlit, abychom měli štěstí v celém novém roce. Vietnamci, kteří ještě nechtějí večer spát, se scházejí v jedné velké restauraci, kde hrají se různé hry a je tam možné i jíst.

Pokračování na str. 2,

PF 2016

Redakce Prostoru přeje všem učitelkám, učitelům, zaměstnancům, zákyním, žákům, rodičům a všem přátelům naší Základní umělecké školy hodně dobrý, úspěšný rok 2016 a také, aby se v tomto roce splnilo každému jeho velké přání.

Vánoce

Když se probudí čas vánoční,
a cukroví zavoní z trouby,
teď neporostou houby
a Ježíšek je skutečný.

V ten den, kdy bílá zahalí,
všechno, co je živé.
Všechno je teď ukryté
pod studenou závějí.

Dárky rychle dorazí,
pod jedličku naší.
Ke stromku běží Vašík,
a v tom se však zarazí.

Dárky jsou pryč,
stromek taky.
Přijde máma,
žádné strachy

A ty jeden popleto,
dnes nemáme kapra.
Zítra je den vánoční,
dneska máme játra.

SkriFi

Vánoce mám moc ráda

Vánoce mám moc ráda. Začátkem prosince s mamkou pečeme cukroví. Vždycky toho napečeme hodně, protože mamka pak dárkuje jednu velkou krabici cukroví tetě, jednu velkou krabici své kamarádce, jednu velkou krabici mé kamarádce... a jednu si necháme.

Když táta koupí vánoční stromeček, přinese ještě tři papírové krabice plné krásných ozdob na stromeček, které pak na něj pověsíme. Teda na ten stromeček, ne na taťku! No, a když se stromeček ozdobí, začnou se pod ním objevovat dárky. A jakmile mamka připravuje kapra, vždycky si vezmu jednu šupinu, abych si ji pak schovala pod talíř. Nakonec na to stejně zapomenu, tak to nechám na další rok.

Pokračování na str. 2

Jak se slaví Nový rok ve Vietnamu a v Čechách

Dokončení ze str. 1

V jedenáct hodin bude veliký ohňostroj. Všichni potom čekají do dvanácti hodin a až odbije půlnoc, tak si zakřičí: „ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!!!“

My to slavíme také, ale tatínek nechodí sbírat větvičky. Moc se mu nechce. V ten den my děti ale posloucháme mamku a nezlobíme ji. Také jí pomáháme.

Na Nový rok dostávám od příbuzných z Vietnamu peníze. Mamka s taťkou mi nic nedávají, ale mně to nevadí. S bráchou potom čekáme, až bude Nový rok.

Čechy:

Nevím přesně, jak se tu slaví Nový rok, ale vždycky slyším večer venku bouchat rachejtla a zářit ohňostroje. Je tam slyšet i veselý výkřiky. Taky tady se o půlnoci křičí: „ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!!!“

Jedno vím jistě, že někteří lidé si dávají do nového roku předsevzetí, ale neví se, jestli ho dodrží.

Nikdy jsem si předsevzetí nedala, ale chtěla bych to zkusit. Nevím, jak dlouho bych to vydržela dodržovat.

Anetka Dao

Vánoce mám moc ráda

Dokončení ze str. 1

Den před Štědrým dnem uklízím svůj pokoj a obývací. To mě teda moc nebaví, ale udělat to musím. Pak nastane ten dlouho očekávaný den- Štědrý den. Na ten se těším nejvíce. Celý den nemyslím snad na nic jiného než na dárky. Ještě před tím se ale najím. Kapra já nejím, a tak si dám řízek s bramborovým salátem. Když dojdeme, přesuneme se k vánočnímu stromku, kde na nás už čekají dárky. Taťka nám je rozdává a my už jenom rozbalujeme. Pokaždé jsem z dáreků nadšená, protože mamka, táta i brácha ví, co mám ráda. Nakonec mamka pustí televizi, díváme se na nějaké pohádky nebo filmy a pojídáme cukroví. Brácha ale hned po tom, co rozbalíme dárky, zaleze do svého pokoje. No, a takhle já a naše rodina slavíme Vánoce.

Nikolka N.

Vánoce

V ybírat dárky pro druhé

A dárky zabalit

N emít žádné starosti

O zdobit stromeček

C ukroví si vychutnat

E jhle, a Vánoce jsou tu!

Niky T.

Vánoční příběh Petra a Lucie

Všude ve městě je už cítit vánoční atmosféra a všichni se těší hlavně na dárečky pod stromečkem. Jenomže aby pod ním na Štědrý den nějaké dárečky byly, musí se nejprve koupit. Takhle před svátky se k tomu rozhodl jeden mladý pár. Z nebe padala jedna vločka za druhou a město zářilo všelijakými pestrými světýlky.

Vánoční čas je tady

Tenhle příběh jsem si vysnila nad fotografií, kde kluk a dívka krácejí vánočně vyzdobenou ulicí.

To se stalo v Praze, kde v malém bytě žil jeden krásný pár Petr a Lucie. Už byli spolu hodně dlouho, taky už spolu i bydleli, ale svoji ještě nebyli. Tenhle rok měli slavit svoje první Vánoce, jenom oni dva, bez rodičů. Dříve každý z nich odjížděl na Vánoce ke své rodině, ale tenhle rok to mělo být jiné.

Vánoce se blížily, a tak jednoho dne přinesl Petr stromeček. Večer ho společně ozdobili. Stromeček byl překrásný, a tak už jen chybělo koupit dárky. Druhý den Lucie šla ráno ještě před prací nakupovat, a když měla polední pauzu, místo na oběd šla ty dárky schovat domů.

Petr na to trochu zapomněl a vzpomněl si na dárky, až večer, ve chvíli, když chtěl odemknout dveře od bytu. A přitom Štědrý den měl být už zítra, a to těžko něco seženete takhle pozdě večer. A ke všemu na Vánoce už otevřeno mít nejspíš nebudou. Musel to risknout. Vyběhl zpátky do města. Naštěstí velké obchodní centrum bylo ještě stále otevřené a docela divné bylo, že tam bylo pořád hodně lidí. Koupil pár krásných dáreků a vrátil se domů.

Doma se s Lucií domluvili, že ještě před večerí půjdou podívat na vánoční trhy, aby si pořádně užili té vánoční atmosféry. Venku ten den hustě sněžilo a Lucie a Petr šli krásně zasněženou ulicí. Všude svítily v oknech stromečky a oni se těšili, až si rozsvítí ten svůj. Měli krásné Vánoce, a moc si je užili. Na tyhle Vánoce budou vzpomínat navždy.

Kateřina S.

AKROSTICH

Víte, co to je a k r o s t i c h? Literární útvar, kdy na zadané slovo vyhledáváme na každé z písmen, ze kterých je tvořeno, buď celou větu či nové slovo, které se k němu vztahuje. Nemusíme přitom vždy brát ohled na délku samohlásky. Už jsme vás s tím seznamovali. Je zajímavé, že někdy z takových hříček vzniknou i docela pěkné poetické útvary, či rovnou básně. Tentokrát jsme si pohráli se slovy vztahujícími se k zimě a k vánočním svátkům. Nejpěknější otiskujeme (ale, mezi námi, pěkné byly úplně všechny, jen se sem prostě nevešly).

Silvestr

Sláva už bude za pár minut
I dokonce já jsem si vzpomněla
Lidé to rádi oslavují
Vánoce mi to připomíná
Eva jméno pěkné je-a
Svátek se slaví přece dnes
Televize je skvělá, je tam spousta filmů.
Radost vidím všude ve světě.

Ježíšek

Jééé, už jsou zase Vánoce.
Evičko, kde máme čerstvé ovoce?
Že by v lednici?
Ííí, já mám zimmnici!
Šaška teď zrovna vidím.
Evičko, počkej, už ho taky uvidíš.
Konec vám sdělím... (Ale, až dojím)

Radost

Ráda si dojdu pro knihu, protože se mi chce číst.
Aleno slyšíš to? Sss....
Dostala jsem dárek, je to autíčko.
Oto jeď, pořád vpřed.
Sranda musí být. Je to na straně devět?
Tati, tele nedělá „Grr!“

Lily N.

Silvestr

Sníh a nebo
I bez sněhu
Láska a štěstí přicházejí
Veselý je to den
Ejhle, ten Nový rok
Sníst hodně věcí
Trávit čas s kamarády
Rakety odpalovat

Vánoce

Vánoční den
A strávit čas s rodinou
Nebýt smutný
O vánočních písničkách
Cukroví, skvěle chutná.
Ejhle, ty nádherné Vánoce

Vánice

Vichr.
Ach, to je zase zima
Nosit teplé oblečení
I teplé boty
Celý se klepat zimou
Ech jo, pozor ať mě to neodfoukne.

Anetka Dao

Silvestr

Střelit rachejtli do nebe.
Ignorovat varování ostatních a hrát si.
Lámat špejle.
Volně si hrát.
Elektriku vypnout—a všichni ven.
Sláva, je tady nový rok.
Trosky raket nenechávat ležet venku.
Rachejtle patří do vzduchu.

Dárek

Dárky otevřeme.
Ááááá, vykřikneme.
Radost velkou máme.
Elektřinu zapojíme, všechno rozzáříme.
Ke koledám se přidáme

Vánoce

Veselo je.
Ááááá vykřikneme při otvírání dárku.
Nové hračky hned vyzkoušíme.
Otevíráme další dárky.
Celý večer rychle nám uběhne.
Elektřinu zhasínáme -a jdeme spát.

Michal Mai

Ježíšek

Je to syn Boží
Er ist gut
Život Ježíše před tisíci lety započal.
I já slavím narození Krista.
Šunku dnes nemáme, dnes máme kapra
Er ist dein Vater
Kdo to klepe na okno? Ježíšek?

Silvestr

Silvestr je přelom jednoho a druhého roku
Imbecilové házejí petardy
Land in new year
Venku sněží a je zima
End of year
Sen o novém roce se uskuteční
Then we going to new life in new year
Rok zase uběhl—a můžeme jít dál

Radost

Radost je pocit
A teď mi dělá radost ananas
Dost hádek, Omeleto!
Okolo ohně si každý sedne rád
Sem si sedla vrána
Teď jsem šťastný, protože mě zrovna neštípl komár
SkriFi

Vánice

Venku je zima, sníh
A pořádný mráz.
No, ale až přestane sněžit,
Ihned všichni půjdeme ven!
Celý den budeme bobovat a sáňkovat.
Ema nám přinesla brusle –
a půjde se na rybník
Lád'a S.

Záchrana lesa

Bylo nádherné léto. Slunce krásně hrálo a ptáčci zase vesele prozpěvovali. Saito využil té nádhery a vyšel si jen tak na procházku. Došel až do tichého lesíka, kde si chtěl odpočinout. V lese byla příjemná vlaha, všechno vonělo a bylo slyšet jenom hukot potůčku a zpěv skřivánek. Najednou to všechno utichlo. Les se zdál čím dál tím víc temnější, voda úplně zčervenala, a pak nastalo zemětřesení. Saito běžel jak o život, ale nemohl té pohromě utéct. Spadl do nějaké propasti. Padal dlouho a pak přistál v tajuplné jeskyni, kde omdlel. Probudil se, nic kolem nepoznával, a na nic si nepamatoval. Nevěděl ani, jak se jmenuje, prostě vůbec na nic. Uviděl jen děvče v plášti, které se k němu naklánělo. Netušil, že je to dívka ze sousedství, kterou velice miloval a která ho hned poznala.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se dívka

„Nevím. Myslím, že ano. Jen si nic nepamatuju. Kdo jsi?“

„Jmenuji se Siesta. Ty mne opravdu nepoznáváš? Opravdu si mne nepamatuješ?“

„Ne, ani nevím, kdo jsem já.“

„Možná by ti pomohla pusa.“

„Co??!“

„Miluji tě, a moc. Jen jsem se to bála přiznat.“

„Počkej. Už si vzpomínám. Také tě moc miluji. Víš, byl jsem v nějakém lese. Pak nastala podivná tma a potůček zčervenal... a.... Dál už nevím nic.“

„Já to ale vím. Lord Federák poškodil zdroj síly tohoto lesa.“

„Počkat, my jsme pod ním?“

„Ano. A zde, kde teď jsme, se ten první zdroj nachází. Jsou to tamhle ty kořeny. Federák je začaroval mocným kouzlem. A mně se nedaří to kouzlo zvrátit.“

„Ale k čemu mu bude, když zničí les?“

„Vrátí se mu tím jeho opravdová moc. Bude silnější a jeho moc a síla mu budou narůstat.“ Naštěstí se mu ještě nepodařilo zničit druhý a třetí zdroj. Chrání je rada starších.“

„No, musíme k tomu najít protikouzlo. Víš, kterým kouzlem ty kořeny očaroval?“

„Vím. Bylo to to nejstrašnější smrtící kouzlo.“

„Hmm... Na zničení toho kouzla bude tedy potřeba několik přísad. Myslím, že dva listy kopřivy, včelí med, kapka octu a sníh z hor. Ale takové kouzlo může provést jenom čaroděj nejvyšší třídy.“

„Dobře, tak se rozdělíme. Ty přineseš med a sníh. Já zase seženu kopřivu a ocet. Za hodinu se tady sejdem a vyslovím zaříkávadlo.“

O HODINU POZDĚJI

„Jsi připravená, Siesto?“

„Ano jsem.“

„Tak můžeš začít. Proved' trojité kouzlo.“

Trojité kouzlo: „Vingardium leviosa, vingardium leviosa, vingardium...“

„Ne tak rychle!“ ozvalo se za nimi.

„Co??! To jsi ty? Co tu děláš, Federáku?“

„Co asi. Přišel jsem tobě i tvému příteli zabránit obnovit sílu toho zatraceného stromu.“

„To se ti nepovede, Federáku!“

„Myslíš. Avaka de dabra!“

Saito se zapotácel a pak se skácel k zemi jako podřatý. Nehybně ležel.

„Saito! Proboha, probud' se!... Ne. To snad ne. Ty jsi ho zabil, ty zrůdo!!!“

„Samozřejmě. Nic lepšího si nezasloužil. Co je mi po něm? A co je mi vlastně po komkoli. Chci zničit les. Chci ovládnout svět. Chci být nejmocnější!!!“

Siesta se postavila a rozpráhla ruce. Její tvář byla rudá od hněvu. Začala mumlat strašné zaříkadlo:

„Zmrzni navěky, ty smrtijede zatracený! Expektrum patrona! Vingardium leviosa, vingardium leviosa, vingardium leviosa.“

Federák se začal zmenšovat, snažil se ze všech sil, ale po každém slově ztrácel svou moc. Nakonec zmizel. Vyčerpaná Siesta se znovu posadila ke svému milému. Život mu vrátit nedokázala, ale zachránila les.

Poté, co Siesta mocným protikouzlem zachránila nejen les, ale zbavila moci Federáka, spáchala sebevraždu. Nedokázala už dál žít bez svého milovaného.

Julka H.

Tahle fotka má vyvolat zimní náladu, která letos nějak nedorazila. Byly vánoce a venku to vypadalo spíše na příchod jara. Tak jsme zalovili v našem redakčním archívu a objevili tyhle „plody mrazu“ vyfocené loni, kousek od naší školy.

Vánoce

Vybírat dárky pro druhé
A dárky zabalit
Nemít žádné starosti
Ozdobit stromeček
Cukroví si vychutnat
Ejhle—a Vánoce jsou tu!

Dárek

Dokázat, že je opravdu máte rádi
Á, ozdoba je taky důležitá
Rozbalit si ho – to jde lehce
Ech, nevím jestli jsem koupil dobře.
Každý dárek je ze srdce.

Niki P.

Lyžování

Já teda neumím vůbec lyžovat. Nevím, jak ti mistři v lyžování jezdí z tak prudkých kopců na překážky a ještě k tomu hrozně rychle. Jednou se mi zdálo, že jsem takový lyžař a jsem v televizi. Ale probudil jsem se.

Ale teď k popisování: na obrázku je určitě zkušený lyžař. Má modrozelené oblečení a žlutý batoh. A taky má rukavice, protože každý lyžař musí mít rukavice. K lyžování potřebujete teplou bundu, oteplováky a helmu. A ještě se lyžuje na horách. Kdo by lyžoval doma v bytě? Takový člověk by určitě nevěděl, co je to lyžování.

Mistr v lyžování dostává měsíčně třeba deset tisíc. To je od toho, kdo lyžuje nejlíp. Každý by chtěl a měl by být v něčem mistr: například ve fotbale, v tenisu nebo v zimních sportech. *Honzík N.*

Silvestr

Silvestr neslavím moc ráda.
I má kamarádka na něm nevidí nic zajímavého.
Lyžování nás baví mnohem víc.
Venku lítají rachejtle a nás z toho bolí uši.
Ema z naší třídy má jediná ráda Silvestr.
Snad se příští rok Silvestr slavit nebude.
Tolik hluku je totiž jen na Silvestra.
Raději se s kamarádkou dívám na televizi.

Nikolka N.

Budou nás učit počítače?

Budou nás v budoucnu učit počítače a nebudou už žádné školy a učitelé? Já osobně si představuju, že počítače jednou učit budou, protože vědci, kteří je vymysleli a sestavili, tak si nejdřív určitě mysleli, že to pro lidi bude lepší. Mysleli si, že budeme jednou jen tak ležet, relaxovat a nic nedělat a všechno budou za nás dělat počítače.

Jenže nakonec ty lidi vyhodí, protože je nahradí roboti a počítače. Ti si pak ale nebudou moc nic koupit, obchody budou prázdné, přijdou o všechno a zůstanou na ulici. Nakonec se všechny ty stroje rozbijou. Bude po všem, po jídle, po pití, nebude nic.

Sice nevím, jestli se to může stát, ale když se postaví počítač s větší chytrostí než mají lidi, tak můžou být nad námi a vládnout nám. A to tak, že se Země stane ne živou planetou, ale planetou strojů. No, a to bude konec všeho. *Láďa S.*

Dokončujeme příběh...

Přečetli jsme příběh, jehož začátek se odehrával na půdě plně starého harampádí, ale i nesmírně tajuplných věcí. Jste na návštěvě u dědečka Vojtěcha, zůstali jste sami a vypravili se tu půdu prozkoumat. Společnost vám dělá malé kotě. Objevíte zaprášenou truhlu a v ní v krabici vybledlou fotku mladého páru a na kousky roztrhaný dopis. Kdo na té fotce je a proč je dopis roztrhaný? Zde jsou dvě dokončení.

Dopis na půdě dědečka Vojtěcha

Co blázním, přece ten dopis jde složit, vždyť je roztrhán na polovinu a na další a zas na další, a to bude tak pětkrát. Koukla jsem se znova na krabíčku, a co v ní ještě vidím? Náramek, letenku a kartičku z loterie. Na letence byl datum, takže jsem si z toho mohla odvodit, kdy a kde se všechno stalo a kdo jsou ti dva lidé. Všechno jsem hodila zpátky do krabíčky, vzala ji do ruky a do druhé ruky jsem chytla kotě. Krabíčku jsem vložila do mého kufru a kotě jsem vynesla na zahradu, a předstírala, že jsem ji tam právě našla. Děda s babičkou se zrovna v pravý čas vrátili domů, protože byli nakoupit. Pomohla jsem jim s taškami, ale nejdříve jsem musela předvést své herecké umění. Položila jsem bleskově rychle tašky na zem a začala jsem křičet, odkud se vzalo to kotě. Děda s babičkou vypadali překvapeně. Kdysi měli pejska Maxe, ale byl už moc starý, a když zemřel, od té doby si už nepořídili žádné zvířátko, kromě rybiček. Děda říkal, že bychom měli odnést kotě do útulku nebo nahlásit, nepřihlásí-li se jeho majitel. Mně to přišlo vhodné, protože si to kotě přece nemůžeme nechat jen tak. Co když někde po něm vzlyká malé dítě, protože ztratilo svého mazlíčka?

Děda tedy vzal kotě a nasedl do auta a odjel do nejbližšího útulku. Já jsem pomohla babičce uklidit nákup a nakonec jsem se ji zeptala, jestli nepotřebuje pomoci s vařením. Ona se jen usmála a řekla, ať jdu do pokoje, že dneska bude její skvělá specialita, co se nedávno naučila na kroužku vaření. Já jsem tedy honem zakývala hlavou a byla jsem hrozně napnutá, co se dozvím z toho dopisu.

Hodila jsem nejprve na postel velkou knížku a sedla si, pak jsem otevřela krabíčku a vysypala vše, co v ní bylo. Roztrhaný dopis jsem tedy snažila složit. Ještě, že jsem kdysi ráda skládala puzzle, dokonce chodila i na soutěže, byla to tedy poměrně hračka, ale jen na vyšší úrovni.

Hurááá, hotovo zvládla jsem to. Teď jen vzít lepící pásek a vše pečlivě podlepit. Vyndala jsem ji z poličky a postupně všechno slepila dohromady. Vzala jsem své mistrovské dílo, lehla si na postel a začala číst. Písmo bylo nádherné, přehledné a čitelné.

V dopise bylo napsané: „Milí mami a tati, jak se máte? Já vím, že jste hodně naštvaní, kvůli tomu, co jste mi řekli, a já vás přesto neposlechla. Ale já se mám nádherně, jak ve snu. Přála bych si, abyste tu mohli být s námi. Tady na Maladivách je počasí opravdu skvělé, jídlo, lidi, všechno. Koupila jsem vám talisman pro štěstí. Za týden už letím domů, vše vám povyprávím dopodrobna. Vaše Mia“

Mia?? Vždyť to je moje mamka. Hned jsem se koukla na fotku. Ano, byla to ona, hodně mladá, ale chlap vedle ní

nebyl můj tatka. Najednou mě babička zavolala, ať jdu dolů. Jídlo bylo lahodně připravené, ale děda stále ještě nebyl doma. Babi mi řekla, že se vrátí za nějakých deset minut. Panebože, byla to pravá příležitost zeptat babičky se na všechno. Já vím, že mě má babička určitě nejraději, když tu jsem momentálně o prázdninách sama a ségra je pryč u svého přítele.

„Babíí, babííííí, já bych chtěla hrozně vědět jednu věc, ale obávám se, že mi to neřekneš. Hmm ale ty to své nejmilejší vnučce určitě řekneš vid’?“

„Zajisté.“ odpověděla babička. Tak jsem rychle vyběhla schody do pokoje pro ten dopis. Byla jsem zpátky tak za jednu sekundu.

„Ehm, babi co je tohle,“ rychle jsem odskočila, protože jsem nevěděla, jestli bude zuřit, kde jsem ten dopis bez dovolení nebo mě rovnou jednu švihne. Babička se jen pousmála a řekla: „Ty o tom nic nevíš?“

„Ne babi, proto se tě ptám, nic o tom nevím a chci zjistit, kdo to byl a co byl zač. Myslím si, že mi v minulosti něco uniklo že?“ A pak jsem jen nasadila svůj nejširší úsměv odhalující všechny zuby. Trochu odpor, protože mezitím jsem si ž dávala rajčata do úst.

Babička obrátila zatím oči ke stropu. Zamyslela se a začala povídat: „To bylo tak před 20 lety, když jsi ještě nežila ani ty, ani tvá sestra. Sedneme si ke stolu a já ti to řeknu, příběh je dlouhý.“

Pohodlně jsem se posadila a babička pokračovala. „Kdysi hodně dávno, jak už jsem řekla před 20 lety, poznala tvá matka jednoho muže, do kterého byla hrozně moc zamilovaná. Na první pohled vypadal sympaticky, ale já usoudila hned od začátku, že to není ten pravý. Měla jsem z něho divný pocit. Nesouhlasili jsme tedy, aby byli spolu, ale maminka si nedala říci. Měli jet spolu pryč. Byli jsme proti, ale tvoje mamka samozřejmě neposlechla, jak to bývá v lásce. Všichni jsou zaslepeni láskou. Nemohli jsme nic dělat, protože jsme neměli žádný důkaz. Když tvá mamka odjela na dovolenou s tím chlápkem, poslala nám tenhle dopis. Dopis přišel a my si ho s dědou přečetli. Najednou zazvonil zvonek a za dveřmi stála těhotná žena. Vyprávěla nám o tom, že spolu s tím chlápkem žijí společně už delší dobu, ale on ji podvádí. My jsme se koukli na sebe s dědou a zasmáli se kyselým smíchem. Potvrdilo se, že jsme si to mysleli dobře. Ta žena pak chvíli mlčela, nabírala sílu, a pak zase pokračovala. Podle smíchu si asi myslela, že snad nejsme s dědou normální. Řekla, že to není jen Mia, ale že má mnoho dalších žen. Měla i důkazy. Opravdu nám to dávalo smysl, pro dceru jsme chtěli samozřejmě to nejlepší, aby byla především šťastná. A tak jsme vykřikli s dědou na ráz: „JO!“ Konečně jsme měli ty důkazy. Když to zkrátím, všechno vyšlo, jak mělo, možná i líp. Tvoje mamka se konečně probudila, my tomu říkáme z noční můry. Zbyla jí jen vzpomínka. A úplně nejlepší nakonec. Poznala tvého tatku, a jak víš, jsou spolu až dodnes“. Já jsem měla bradu až někde u země a jen jsem vyjukla „Hustýýýy babi, jste jak nějakí agenti“.

Babička se zachichotala. „A vlastně babi, proč byl ten dopis roztrhaný, do té doby než jsem ho zalepila“? Babička jen odpověděla: „Kdo ví“ a usmála se.

Klika cvakla, dveře se otevřely a byl doma děda.

„Hmm, to ale voní, mám hlad jako vlk“. *Linda D.*

Rodinné tajemství

I.

...Nepřizveš příživníka do domu svého...

Cítát z bible. Ale mně to nějak nedává smysl! Proč by někdo přizval nějakého příživníka do svého domu? Jakou to má spojitost s fotkou šťastného mladého páru? Ale počkat... Fotka je skoro nová, ale dopis minimálně padesát let starý. Tak teď už vážně nevím, co s tím.

V dopise byl zabalený druhý dopis. A v něm stálo: „A tak Kain zabil svého bratra Ábela...“

Tak tahle věta je ze čtvrté kapitoly bible. Nedává smysl, proč by někdo psal v takových hádankách! Možná se jedná o bratrovraždu. Ale proč by někdo zavraždil svého bratra? Kvůli postavení? Nebo majetku? To by nikdo neudělal. Nikoho takového jsme v rodině neměli. Ale ten chlap na fotce vypadá jako můj táta. Nebo jako strýček Lojza! Můj táta zabil svého bratra? A tahle žena na fotce je stoprocentně teta Ema. Máme v domě vraha...????

II.

Teď se na něj nebudu moct ani podívat. Bojím se, co se stane. Doufám, že na to nepřijde. Jestli ano, tak je s námi amen.

Ráno, když jsem čekal na autobus do školy, jel kolem zastávky táta autem do práce. Zastavil, vykoukl z okýnka a řekl, že mě vezme s sebou. Přikývl jsem.

Když jsem s tátou dojel ke škole, řekl mi z ničeho nic, že nemám chodit na půdu. Prý nikdy nikdo neví, co se může přihodit.

Jakmile jsem po vyučování vyšel ze školy, táta už seděl v autě před školou. Nasedl jsem. Táta řekl trochu záhadně: „Až přijedeme domů, něco ti ukážu.“ Hrklo ve mně

Hned jak jsme přijeli před náš dům, táta řekl: „Pojď za mnou.“ Zašli jsme dozadu za kůlnu a táta ukázal k zemi. „Podívej,“ řekl. „Kočka vrhla kořata!“ V tu chvíli jsem si oddechl.

III.

Odešel jsem do svého pokoje. Na psacím stole ležel dopis, s mým jménem. Rozbalil jsem rychle obálku a otevřel ho. V dopise byla zabalena pětistovka a na papíře bylo hezkým písmem napsáno: „Všechno nejlepší k svátku vnoučku. Tvá babička.“

„Aspoň něco pozitivního pro dnešní den,“ řekl jsem si.

Táta přišel za mnou do pokoje, podíval se na dopis a zeptal se: „Co to je?“

„Dopis od babičky,“ odpověděl jsem.

„Můžu si ho přečíst?“ zeptal se zvědavě táta.

Neodpověděl jsem mu a podal obálku tátovi do ruky. Potom jsme hned odešel z pokoje a zabouchl za sebou dveře.

Večer po večeři jsme se s tátou koukali na televizi. Máma už šla spát. Při tátově oblíbeném filmu jsme si spíš povídali, než abychom se koukali. Zničehonic táta řekl: „Jdi už spát, ráno vstáváš do školy.“ Přišlo mi to divné, protože byl zrovna pátek večer. Ale na nic jsem se raději nevyptával a beze slova jsem odešel do svého pokoje a zalezl do postele.

IV.

Byla sobota, na hodinách bylo 6 hodin ráno. Vedle hlavy mi zvonil budík a táta se mnou třásl, jako bych měl přijít pozdě do školy. Celou půl hodinu mi trvalo, než jsem přesvědčil tátu, že je sobota a ne středa. Když tátovi došlo, že se spletl, odebral se k delšímu spánku.

Teď jsem měl čas všechno to pořádně prozkoumat. Všichni v domě tvrdě spali, a já měl čas prakticky na cokoli. Mě ale zajímala jen záhada dopisu z podkrovní.

Přes tátův podivný zákaz jsem se vrátil na půdu s úmyslem to tam pořádně prohledat. Za obrazem babičky Alžběty jsem našel velkou zamčenou truhlu. Pokusil jsem se ji otevřít, ale marně. Zámek byl bytelný, taky ta truhla. Rozhodl jsem se, že najdu klíč.

Když jsem klíč dlouho nemohl najít, rozhodl jsem se truhlu vypáčit. Ani to nešlo. Na půdě jsem našel starou sekeru. Vzal jsem ji a udeřil dvakrát do zámku. Po třetí rázně konečně povolil.

Uvnitř bylo jen pečlivě složené většinou ženské oblečení. „No, dobrá. Zkusím se podívat pod něj,“ řekl jsem si.

V.

Pod oblečením se objevila malá truhlička a v ní spousta zlatých a stříbrných šperků. Pod šperky byla rtěnka, ale místo náplně v ní byl nůž. Nůž byl zamazaný od nějaké červené barvy. Nebo od krve? Přičichl jsem si a... polila mne hrůza.

ANO! Je to krev. Tohle je jasná stopa. Nebo není? Zkusím se někoho zeptat. No jo, ale... koho vlastně? Kdo by dokázal zachovat tajemství tak, aby se o tom táta nedozvěděl? Máma? Ne. Ta rozhodně ne. Do minuty by to věděl i táta. Ale možná vlastně o tom máma už dávno všechno ví. Možné to je, ale... ne, asi ne. To by s tím něco máma dělala. To vím moc dobře. Ale co s tím? Musím se jí přece jen zeptat!

Sešel jsem dolů, máma už byla vzhůru a chystala snídani.

„Mami?“

„Ano?“ zeptala se máma podezíravým hlasem.

„Radši nic... Já jen tak,“ odpověděl jsem lhostejně a a zajímal se o snídani.

Potom mi ještě asi čtvrt hodiny trvalo, nežli jsem mámu přesvědčil, aby se mě pořád zvědavě nevyptávala na to, co jsem chtěl říct a na co se chtěl doopravdy zeptat. Došlo mi totiž, že pokud se něco stalo, stát se to mělo, a teď už s tím stejně nic nenadělám. Nezbyvá mi nic jiného, než dál i do budoucna žít s potencionálním vrahem pod jednou střechou... *SkriFi*

Nový rok 2016

Nový rok nám přeje,
sluníčko zas hřeje.

Silvestr teď přijel k nám...

Do dalšího zas celý rok zbývá nám...

SkriFi

POLARITY

Na téhle stránce jsme se zaměřili na hledání předností a záporných stránek u zadaných různých abstraktních pojmů. Z hledání pozitiv a negativ vznikly někdy až překvapivě zajímavé a velice pěkné úvahy. Posuďte sami.

Šárka Rubášová:

SVĚTLO: + Máme-li na mysli světlo ze slunce, pak bych ho považovala za kladné, protože bez slunce by nerostly žádné rostliny a světelné elektrárny by nemohly fungovat. V létě bych se nemohla opalovat, což je moje oblíbená činnost.

Záporná stránku u světla? Snad ani není.

TMA: + Tma je krásná a tajemná. Mám ji ráda, protože když zhasnu světla, jako bych zhasla svět. Můžu přemýšlet o čem chci a cítím, že jsou mé myšlenky chráněny tajemnou tmou. Nevníkala jsem tak tmou vždycky, ale na dovolené ve Španělsku jsme měli na pokoji balkón, a vždy před spaním jsem se na něj vyběhla, abych se nadýchala čerstvého vzduchu. A protože Španělsko je tajemné už samo o sobě, pojala jsem tam i k samotné tmě zvláštní vztah. Vždy když je tma, vzpomenu si na své milované tajemné Španělsko.

- Nemám ráda tu tmou před bouřkou nebo to ponuré období, které panuje v zimě. Víím, pod pojmem "tma" si většina lidí představí černočernou tmou, kdy není vidět na krok, ale vzhledem k tomu, že k zadání nebyl přiložen obrázek ani upřesněn pojem, pak mi svévolné pojetí nikdo nemůže mít za zlé.

DĚŠŤ: + Když prší, cítím se svobodná a volná. Tedy, ve Španělsku jsem se tak cítila i při pěkném počasí, ale déšť ve mně vyvolává pocit volnosti prostě kdekoli.

- Když prší, je všude takové ponuro, z lidí číší smutek a negativní energie a chtě nechtě se přenáší i na mě.

POZNÁNÍ: + Je nutné poznávat, protože bez poznání by se člověk psychicky nevyvinul z novorozence v dospělého.

- Někdy je lepší nevědět...

SMRT: + Nikdo neví, co se děje po smrti a asi se to nikdy žádný živý nedozví. Beru to jako klad, protože v dnešní moderní době je vše v jednaní vědců. Většinu přírodních zákonitostí už známe a na světě už neexistuje mnoho neodhalených tajemství.

SAMOTA: + Miluju to, být sama. Tedy, i když jsem sama doma, vždy je tam se mnou můj pejsek, ale dejme tomu... Jsem ráda sama, protože si můžu dělat co chci a kdy chci. Nemám ráda když mi někdo něco přikazuje nebo mi plánuje můj program. Když jsem sama, pak to vše můžu taky sama dělat.

- Když budu sama moc dlouho, tak mi z toho s největší

pravděpodobností brzy hrábne...

RODIČOVSTVÍ: + Asi budu vypadat dost divně, ale hrozně se těším, až budu mít dítě, až si poprvé bez pomoci sedne, až ho budu učit chodit, až mu budu pomáhat s domácími úkoly...moje dítě (samozřejmě jako dítě každé matky) bude to nejúžasnější dítě na světě. Nebudu ani moc starostlivá a ochránářská, ani moc přísná a zlá. Budu se zajímat, ale ne přehnaně, budu ho milovat, ale ne tak, abych dovedla k šílenství nás oba, budu ho hýčkat, ale nepovedu ho k rozmazlenosti. Budu prostě nedokonalá matka dokonalého dítěte.

- Záporny na rodičovství? Proboha co to je? Jak si kdo dítě vychová, takové ho má.

BOLEST: + Vidím bolest víc kladně, než záporně. Spíš jde o to, jakou bolest máme na mysli. Nechtěla bych se popálit nebo opařit, ale třeba odběry krve mám ráda. Myslíím, že čím více fyzické bolesti člověk v životě zažije, tím víc imunní proti bolesti je. Tedy, když si po desáté zlomím nohu, už si na tu bolest zvyknu a dokážu ji utlumi. Chci být psovod u policie nebo u vojska. Počítám tedy s tím, že můžu být někdy postřelená. Čím častěji mě budou střílet, tím méně to bude podle mé teorie bolet.

- Záporná je podle mého psychická bolest, bolest duše. Ta totiž není ani trochu zdravá, spíš člověka tahá ke dnu a může vést až k sebevraždě.

Kateřina Stárková

Světlo: + Když je světlo, na všechno se svítí, vše je jasné.
- Když se podíváte do světla, začne vás to bodat do očí.

Tma: + Rodiče si nemusí všimnout, že jste pryč.

- Může se ti něco stát, třeba můžeš spadnout ze schodů.

Děšť: + Mám ráda déšť, když na tebe padají kapky, a posloucháte jen, jak se rozbíjejí o auta, nebo jak auta rozjíždějí kaluže.

- Jsem pak mokrá.

Poznání: +Myslím, že poznání je hrozně hezký a dobrý, když poznáte někoho milého, hodného, hezkého...

- Problém je, když poznáte někoho ošklivého.

Smrt: + Zemřelého už nic netrápí.

-My lituje a pláčeme.

Nevědomost: + Nevíme o věcech, které nechceme vědět.
- Nevíme nic.

Samota: + Nikdo nás neotravuje a nezlobí se za chyby.

- Jsme sami, nemůžeme se s někým poradit, říct co nás trápí.

Pravda: + Dozvíme se, co se doopravdy stalo.

- Pravda je někdy krutá a nemusí se nám líbit.

Citlivost: + Dokážeme se kdykoli vcítit do situace někoho druhého a pomoci mu.

- Skoro při všem se rozbřečíme.

Bohatství: + Můžeme si kupovat spoustu věcí a žijeme v přepychu.

- Lidi, kteří jsou bohatí, své peníze nejradši prosázejí, až mají milionové dluhy, a potom se oběsí.

Sláva: + Jste slavní, píšou o vás v novinách, lidi vás mají rádi.

- Mají vás rádi jen, protože jste slavní.

Bolest: + Každá bolest se zahojí a přestane bolet.

- Některá bolí dlouho a silně a možná ani nepřebolí.

Sen: + Je krásný, když se vám zdá něco hezkého.

- Nesmí to být noční můra.

Práce: + Když se učíte, můžete dělat práci, která vás baví a naplňuje vás.

- Když se neučíte, můžete dělat u Chetesáků (uklízet ulice) a ta práce vás nebude bavit.

Rodičovství: + Je krásný, jak vám dítě roste před očima.

- Čím je větší, tím víc je drzejší.

Pláč: + Když je to pláč ze smíchu a štěstí, je to příjemný

- Když je ze smutku, tak bolí.

Dětství: + O nic se nestaráme.

- Jenom se musíme učit.

Stáří: + Nemusíme chodit do práce, dostáváme důchod.

- Nejvíce okrádají právě důchodce.

Život: - Život je plný krásných překvapení.

- Ale i těch ošklivých.

Anna Vondráčková

Světlo: + Vidím!

- Lidé jsou schopni vidět, díky tomu soudí ostatní podle vzhledu

Tma: + Prostor na fantazii

- Halucinace

Děšť: + Mám pocit, jako by se mi vsakoval hluboko do těla a vyplavoval všechno zlé

- Všechno klouže

Poznání: + Rychlejší uvažování v těžkých životních situacích

- Někdy se dozvíme něco, co bychom nejraději ani nevěděli

Smrt: + Nic mě nebolí, nic nevnímám, nic mě netrápí

- jsem mrtvá (!)

Nevědomost: + Nic nevím, díky tomu nemusím nic řešit

- Vypadám jako idiot

- nemám s kým sdílet své pocity

Pravda: + I když je krutá, člověk o ní ví a má možnost s tím něco dělat

- Často silně bolí

Citlivost: + Lépe se na citlivém člověku poznají emoce

- Lehce se rozbřečí, rozruší, naštvě

Bohatství: + Kdo by nechtěl mít peníze na všechno, co si kdy přál?

- Terč zlodějů

Sláva: + V.I.P. vstupy

- Za chvíli budete potkávat paparazzi i na vlastním záchodě

Bolest: + Když projdeme bolestí, více si vážíme radosti

- Je zničující

Sen: + Aspoň ve snu můžeme mít to, co chceme

- To bychom ale nesměli mluvit o nočních můrách, že?

Práce: + Občas bývá nějak oceněna

- Někdy je vyčerpávající

Rodičovství: + Pokračování rodu

- Opět bývá vyčerpávající

Pláč: + Spolu s pláčem dostáváme ven emoce a pročišťujeme tak svou mysl

- Vypadáme jako ubuleny citlivky

Dětství: + Nemáme žádné závažné starosti

- Můžeme si dělat, co chceme

Mládí: + Zdravé klouby, rychlejší hojení úrazů

- Jsme považováni za usmrkaný spratky

Stáří: + Žádná práce, žádné starosti

- Časté myšlenky na smrt

Život: + Ideální délka na prožití všeho krásného i špatného

- možnost si život vzít a už ho nikdy nedostat zpět

Pham Thi Thien Trang (Nikola)

Tma: + Ve tmě se dobře sní, když je klid a ticho.

- Ve tmě nic nevidíš. Někdy je i tma strašidelná.

Děšť: + je velice příjemný, uklidňující. Když prší aspoň se květiny nemusí zalívat. Klidně bych se procházela, když zrovna prší. Nevadí mi to.

- Děšť může zkazit dost plánů, což je smutný. Třeba nemůžete jít na výlet.

Smrt: + Smrt nás zbavuje problémů, starostí a práce.

- Když zemřete, už nikdy nevidíte své blízké a oni zas vás.

Samota: + Když jsem doma sama a je pořád světlo, tak je to příjemný (tedy aspoň pro mě). Uklidním se, když jsem smutná. A je ticho. Večer, když je tma a už jsme v posteli. Mám zhasnutý světlo, je to příjemné a uklidňující.

- Večer, když už je tma a svítí na mě umělé světlo (lampa, atd...), tak je to smutný. Není to jako ráno. Ráno svítí hezký zářivě slunce nebo obloha je pokryta mraky, ale stejně je pořád světlo.

Sen: + Je to velice hezká věc. Představuješ, jak budeš jednou slavná nebo to co se nikdy v reálném světě nikdy nestane. Bylo by smutný, kdyby někdo nesnil.

- Když se ti zdá nějaký strašlivý sen (noční můra), nechceš na to ani pomyslet a doufáš, ať se ti nějaký strašlivý sen znovu nezdá.

Život: + Život je velice krásný dar. Můžeš si pak hezky žít a užívat si každou chvíli (kdy to půjde). Života si musíme vážit.

- Někdy život přináší mnoho neštěstí. A říkáte si: „Proč už konečně nezemřu!“ Život působí hodně lidem na nervy.

Bui Phuon Thao (Lily)

Bohatství: + Když je někdo bohatý, může využít peníze na studium nebo dá peníze na charitu.

- Někdo, když je bohatý, tak se velice hodně změní, protože myslí jenom na peníze.

Tma: + Ve tmě se dá velice dobře spát a zdají se mi pěkné a veselé sny.

- Když potřebuji vzít něco z lednice a nechci vzbudit ostatní, tak nic nevidím a zakopávám o různé věci.

Stáří: + Pomáhají vám lidé nést nákupy atd. U mojí rodiny je to takto: Taťka vozí moje prarodiče nakupovat, nosí jim nákupy a občas i jim pomůže vařit. Takže skoro nic nedělají.

- Velice často jste unavení, chodíte brzo spát a vstáváte brzo. Potřebujete hodně odpočinku. Často vás bolí záda nebo klouby. Jíte málo a to je špatně, protože potom nemáte energii. To ale neplatí u mého dědy. Ten je hyperaktivní vždycky, když jí málo.

Nguyen Hong Manh (Honza)

Světlo: + Je dobré, když se někdo přizná

- když spíte, tak nechcete vidět světlo, ruší vás.

Tma: + Je dobrá proto, že se vám spí dobře

- Je špatná, protože máte strach a může vás někdo vystrašit

Děšť: + Je skvělý, protože když máte žízeň, tak můžete pít dešťovou vodu.

- Není skvělý, protože když jdete na oslavu, tak si ušpiníte oblečení

Poznání: + Je dobré protože kdybyste ztratili kamarády nebo kamarádky, tak by jste mohli poznat nového kamaráda

- Je špatné, protože víte, co byste neměli vědět

Smrt: + Není vůbec dobrá, protože nikdo nechce zemřít

Sen: + Je dobrý, protože se vám zdá dobrý sen a jste potom veselí

- naopak se vám zdá špatný sen. To jste smutní nebo máte strach.

Stáří: + Je dobré, protože nemusíte nic platit

- Je špatné, protože brzy zemřete

Mládí: + Je dobré, protože jste rychlejší než ve stáří

- Není dobré, protože vám rodiče nedovolí kupovat co chcete. Ale ve stáří si můžete kupovat co chcete... Teda ale, když už jste v důchodu, tak taky ne.

Tak co, už jsou ty oslavy za námi? Už přišel konečně ten nový rok 2016?

Smyšlené rozhovory

Klady a záporny: s t á ř í

A: Stáří je strašná věc.

B: Mýlíš se, stáří je velice dobrá věc.

A: Prosím tě, v čem je podle tebe ta věc tak dobrá?!

Co je vůbec dobrého na stáří?

B: Nic nemusíš dělat.

A: Když nic neděláš, tak to je špatně.

B: A v čem je to špatně podle tebe? Tak řekni co?

A: Budeš čím dál tím víc línější a všem budeš říkat, aby ti to a to udělali, budeš pořád jenom čekat na něčí pomoc.

B: Alespoň se lidi naučí, že mají pomáhat starším osobám, jako jsme my.

A: To jo, ale lidé budou o tobě mluvit, že si nic neumíš udělat.

B: Ať to říkají, mě to vadit nebude. A v čem je stáří ještě špatné?

A: Bolí tě celé tělo, potřebuješ hodně odpočinku a málo spíš.

B: Máš vlastně pravdu. Stáří není zase tak dobrá věc. Připouštím, že máš pravdu.

A: No tak vidíš.

Lily B.

Klady a záporny: d ě t s t v í

Madam: „Pane, po dětství se mi hrozně stejská. Je to úžasný být malá.“

Pán: „Naopak, madam, musím říci, že dětství je hrozné. Nevyděláváte peníze, jste pořád pod dohledem rodičů a nemůžete dělat normální věci, jaké děláte nyní jako dospělá. Nemůžete například chodit nakupovat věci nebo chodit sama večer domů. Povídám vám, že dětství je hrozné.“

Madam: „No, ale v dospělosti něco špatného vystudujete, a pak nenajdete práci. A když zrovna nemáte práci, pak nemáte ani peníze, a z toho zase plyne, že už nemůžete studovat něco jiného, lepšího. Ale v dětství máte všechno zadarmo. Další dobrá věc na dětství je, že si máte šanci najít kamarády, kteří vás podpoří, když jste v úzkých. A taky ještě jedna dobrá věc: můžete přemýšlet o své budoucnosti. Pak si můžete hrát a taky chodit na slavnosti a pomalu se připravovat na to, že se váš život jednou změní.“

Pán: „Asi máte pravdu. Svěho syna nebudu učit to, co si myslím o dětství a nechám ho, aby si svůj život zařídil podle sebe a ať si jednou myslí to samé, co jste řekla vy, madam. Nashledanou. Byl to poučný rozhovor.“

Madam: „Také si to myslím a také nashledanou.“
Láďa S.

Klady a záporny: t m a

Kladná paní: Tma je skvělá. Když je tma, můžeme se pouštět do snění.

Záporná paní: Ne! Ty se mýlíš. Hodně lidí se bojí tmy. I já se jí bojím.

Kladná paní: Co je na ní, prosím tě podle tebe, tak strašidelného? Je tma a doma je klid. Ty odejdeš z reálného světa do svého světa, a tam je všechno podle tvého.

Záporná paní: Ty si myslíš, že je to skvělé? Co když budeš potřebovat na záchod a je tma? Nebudeš se bát?

Kladná paní: Prosím tě, proč? Prostě vstanu a půjdu na záchod. To udělá snad každý.

Záporná paní: Podle tebe je to lehké, ale lidé se toho prostě bojí. Vždycky když nastane večer a máme jít spát, tak si vybavuji příšery, které se můžou najednou objevit.

Kladná paní: Nechápu tě!!! Já se prostě tmy nebojím. A proč se vůbec bavíme o tmě.

Záporná paní: Já už ani nevím, ale už to můžeme ukončit, protože mě stejně nepřesvědčíš, že je tma dobrá!
Aneta D.

Klady a záporny: s v ě t l o

Paní A: Světlo je krásné. Díky světlu existuje den.

Paní B: Jenomže světlo vám vadí, když chcete jít spát.

Paní A: Když nebude světlo, jak asi chcete dělat svoji práci. Potřebujete světlo, abyste viděla a mohla si třeba číst.

Paní B: Číst nepotřebuji. A světlo může zkazit oči.

Paní A: Bez světla ze slunce by nerostly květiny a stromy a bez nich by nebyl život.

Paní B: Vlastně máte pravdu paní A. Světlo je někdy škodlivé, ale i užitečné.
Julka H.

Klady a záporny: s a m o t a

A: Být sám je nudný, smutný. Nemůžeš se s nikým bavit. Prostě hrůza!!!

B: Jaké říkáte nesmysly. Když jseš sám, tak je ticho můžeš se soustředit a nikdo tě nevyrušuje!

A: Pff, když děláš nějakou práci a nevíš si s tím rady, tak ti nikdo nepomůže!!

B: Aspoň budu samostatná. A ne, abych potřebovala pomoc se vším.

A: Ale, když je venku tma a ty jsi doma sama a na tebe svítí to hnusné umělé světlo.

B: Tak zhasnu a půjdu do postele. Ke spaní a snění potřebuješ ticho, klid a tmu. Ve světle nebo ráno se nedá vůbec snít“

A: Jseš smutná a kdo tě utiší?

B: Utěšování od lidí je velice milé, ale zároveň tě to rozmazuje.

A: Stejně se nemůžeš nikomu svěřit se svými problémy.

B: Nevadí! Dost lidí by to vykecalo ostatním, a to ty nechceš. Nebo ano? Přece nebudeš snášet život s tím, že všichni budou znát tvé problémy.

A: Tak jim řeknu, ať to nikomu neříkají.“

B: A co kdyby nedodrželi slib?

A: Stejně je být sám nudný!

B: Ne! Není“

A: Víš co? Když tak máš velice ráda samotu, tak si buď sama!
Niky P.

Moje město

Jak si představuju moje město? Jak by mělo vypadat? Vlastně ne, není to žádné město. Raději proto napíšu, jak by měla vypadat moje obec.

Moje obec by měla být určitě blízko nějaké řeky, taky blízko nějakých rybníků a lesů. Taky tam nesmí chybět hřiště pro děti, park, zahrady, základní a mateřská škola a měl by tam být nějaký památník.

Až teď si tak uvědomuju, když jsem to napsala, že spíš než abych vymýšlel obec, jak by měla vypadat, tak popisuju tu, ve které žiju.

No, ale to přece vůbec nevádí. Tam, kde žiju, je to nejlepší. Proč si vymýšlet, kde bych nejraději žil, když v to místě žiju. Já už tam jsem. Nejlepší místo je tam, kde mam rodinu, kamarády, a taky, kde se cítím nejlíp.

Láďa Sudek

To, co jsem chtěla napsat už dlouho, ale nikdy jsem se k tomu nedokopala

- až teď. Až teď jsem se k tomu konečně dostala.

Takže téma je jasné: předsevzetí. Já osobně si myslím, že je to blbost. Dávat si cíle, které stejně nikdy nesplníte – a neříkejte, že to není pravda. Já dobře vím, že je. Lidé jsou totiž tak pohlceni vánoční atmosférou, že každý každého miluje, nikdo se s nikým nehádá a vzduch je plný sentimentu, až je mi z toho špatně.

Lidi, proberte se! Je fajn, že na vánoce nechcete být zlí, ale když někoho jedenáct a půl měsíce nesnáším, přijde mi pokrytecké tvářit se dvacátého čtvrtého prosince, jak andílek na někoho, komu se pak zbytek roku vyhýbám, jak kočka vodě. Ovšem v případě, že jste onen nesnášený, řiďte se mým heslem: Když už mě má někdo nesnášet, tak aspoň pořídně. A šťastné a veselé!

Anna V.

Klidný potůček

Jednoho krásného dne se tatínek rodiny rozhodl někam na chvíli odejít. Už ho nebavilo poslouchat křik a hádky svých dětí. A tak se v práci zeptal, kam by měl zajít. Dobrý kamarád mu doporučil jít do lesa, protože tam je klid... A po chvílce vzájemného povídání se nakonec oba shodli, že by měli jít oba dva, jelikož má ten druhý tatínek malá dvojčata, která brečí každou chvíli...

Na cestě...

„To je skvělý si takhle chvíli oddechnout od svých dětí vid?“

„Je no. Měli bychom sem chodit často.“

Chodili dlouho, až narazili na jedno fantastické místo. Bylo to hodně zarostlý a skrze protékal menší potůček. Tam se oba usadili. Vytáhli si jídlo a začali jíst. Po Pak ten druhý tatínek šel domů. Ten první tatínek si vytáhl klobouk, který byl bílý s černým pruhem. Sundal si boty. Ponořil nohy do vody. Bylo mu to tak příjemné, že z toho usnul.

Večer se jeho rodina začala obávat, co se mu stalo. Maminka volala do práce a také na policii. Dlouho ho marně hledali. Až si mamka vzpomněla na jeho kamaráda. Zavolala mu a on jí dovedl na to místo. Byla tak nadšená z toho, že ho vidí, ale zároveň našťvaná, že jí nic o tom výletu neřekl. Vzbudila ho a dívala se na něj vražedným pohledem. Když se tatínek vrátil domů, děti ho rychle běžely obejmout. Byly tak šťastné, že vidí svého tátu. Tatínek jim vysvětlil, že chtěl být v klidu, protože už nemohl snést jejich řev či spory. A od této chvíle nastal mezi oběma dětmi klid a mír, protože se alespoň o to snažily.

Lily N.

